

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobkyně: **L. M.**, narozená X
státní příslušnost Ruská federace
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, Jezová 1501,
294 21 Bělá pod Bezdězem

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
sídlem Masarykova 925/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2025, č. j. KRPU-81452-24/ČJ-2025-040022-DB-ZZC,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2025, č. j. KRPU-81452-24/ČJ-2025-040022-DB-ZZC, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobkyně podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jejího předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, jímž je nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 604/2013“), přičemž jí současně byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena doba trvání zajištění 30 dnů od okamžiku omezení jejich osobní svobody.

Žaloba

2. Žalobkyně v uplatněné žalobní argumentaci nejprve povšechně namítla nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, spočívající v tom, že žalovaná ve věci vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž bylo napadené rozhodnutí odůvodněno pouze obecnými úvahami. Žalovaná se tak dle názoru žalobkyně neměla blíže zabývat proporcionalitou omezení osobní svobody žalobkyně a neměla pregnantně vysvětlit, proč se uchýlila k jejímu zajištění.
3. Následně žalobkyně zdůraznila, že je žalovaná obecně povinna ve všech případech vážít možnost aplikace mírnějších opatření předtím, než přistoupí k zajištění cizince. Dle žalobkyně přitom Chorvatsko čelí různým problémům v oblasti azylového systému, který není zcela připraven na současné migrační tlaky. Jedním z hlavních nedostatků je kapacita přijímacích center, která často nestačí zvládnout vysoký počet žadatelů o azyl. Tato skutečnost je dle žalobkyně zřejmá i z toho, že po sejmutí otisků prstů a podepsání příslušných dokumentů jsou žadatelé o mezinárodní ochranu pouze odvezeni na vlakové nádraží bez dostatečných informací. I z tohoto důvodu se žalobci domnívali, že mohou Chorvatsko opustit a cestovat dále po Evropské unii. Žalobkyně též uvedla, že má finanční prostředky potřebné k pokrytí nákladů na vycestování celé její rodiny zpět do Chorvatska.
4. Podle žalobkyně je dalším problémem Chorvatska délka azylových řízení, která se často zpožďují kvůli nedostatečným administrativním kapacitám a pomalým procesům. Zároveň jsou kritizovány i postupy na hranicích, kde dochází k občasnému porušování práv migrantů, včetně případů neoprávněného zadržování či špatných podmínek v detenčních zařízeních. Chorvatsko také čelí výzvám v integraci žadatelů o azyl a zlepšení dlouhodobého přístupu k sociálním službám.
5. Žalobkyně poté namítla i nepřiměřenost délky trvání zajištění a absenci jejího odpovídajícího odůvodnění v napadeném rozhodnutí.
6. Závěrem žalobkyně uvedla, že je odůvodnění napadeného rozhodnutí všeobecné a nezabývá se konkrétní situací žalobkyně, přičemž žalovaná nedostála povinnosti předběžného zjišťování existence překážek, systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě. Přitom závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 604/2013, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise. K tomu žalobkyně poukázala na závěry plynoucí z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, a ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27.

Vyjádření žalované k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí, neboť měla za to, že napadené rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě jej odůvodnila.
8. Úvodem vlastního vyjádření žalovaná stručně popsala dosavadní průběh věci, přičemž konstatovala, že k zajištění žalobkyně přistoupila za účelem jejího předání do státu odpovědného za konečné posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, protože v daném případě žalobkyně naplňuje veškeré předpoklady pro zajištění a následnou realizaci předání. Žalovaná zdůraznila, že žalobkyně vstoupila a pobývala na území neoprávněně, čímž byla naplněna jedna ze stěžejních podmínek zajištění, neboť žalobkyně nedisponuje žádným oprávněním k pobytu a pobývá na území České republiky v rozporu nejen se zákonem o pobytu cizinců, ale také v rozporu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806/EU ze dne 14. 11. 2018 a Schengenským hraničním kodexem tak, jak bylo odůvodněno už v napadeném rozhodnutí. Shoda otisků prstů v systému Eurodac pak dle žalované najisto prokázala, že žalobkyně podala na území Chorvatska žádost o azyl. Žalobkyně tedy jednoznačně spadá do působnosti nařízení č. 604/2013. Žalovaná poté dne 12. 5. 2025 obdržela oznámení o tom, že Chorvatsko přijalo svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobkyně zpět na své území. Žalovaná zároveň doplnila, že je jí z vlastní úřední činnosti a komunikace s dublinským střediskem známo, že realizace předání cizinců do Chorvatska v rámci tzv. dublinského řízení je reálná a možná.
9. Žalovaná dále upozornila na fakt, že si nelze vybírat stát, ve kterém cizinec požádá o mezinárodní ochranu, a to způsobem, že bude nelegálně cestovat přes státy Evropy. K žalobním tvrzením stran možného návratu žalobkyně do Chorvatska současně žalovaná zmínila, že tuto argumentaci považuje za účelovou, neboť je z jednání žalobkyně zřejmé, že je jejím úmyslem dostat se pouze do Německa. Připomněla též, že žalobkyně dosud zjevně nerespektovala platné právní předpisy upravující vstup a pobyt občanů třetích zemí v Evropské unii, jakož i ignorovala pravidla azylového systému Evropské unie. Žalovaná k tomu zrekapitulovala, že žalobkyně vědomě nesetřvala do konečného posouzení její žádosti o azyl v Chorvatsku, ale neoprávněně cestovala přes další státy Evropské unie, přičemž se dne 26. 4. 2025 pokusila vstoupit na území Německa – vstup jí byl však německými státními orgány odepřen. Opatření přijaté ve věci tak žalovaná považovala za nezbytné a přiměřené sledovanému účelu a situaci žalobkyně. Dle žalované přitom bylo u žalobkyně shledáno vážné nebezpečí útěku, neboť ta pobývala na území České republiky neoprávněně, má být předána do Chorvatska, tedy do státu, který přímo nesousedí s Českou republikou a žalobkyně nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu vycestovat. V podrobnostech pak žalovaná odkázala odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalované zároveň nebylo možné spoléhat na tvrzení, že žalobkyně po propuštění odcestuje do Chorvatska, neboť bylo její cílovou zemí zjevně toliko Německo. Před zajištěním žalobkyně se žalovaná zabývala i možnostmi užití mírnějších opatření, nicméně dospěla k závěru, že vzhledem k již dříve popsaným okolnostem případu a seznatelnému úmyslu žalobkyně nebylo možno její tvrzení považovat za záruky skýtající jistotu, že by se i s rodinou neskrývala před výkonem rozhodnutí o přemístění.

Posouzení věci soudem

10. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažoval nařízení ústního jednání za nezbytné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 4 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Dle odst. 3 téhož ustanovení dále platí, že nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Podle odst. 4 dotčeného ustanovení, policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území. Dle odst. 7 věty první daného ustanovení též platí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince.
14. V logice uplatněné žalobní argumentace se soud nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala obecně v tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pouze obecné úvahy – resp. nezabývá se konkrétní situací žalobkyně a délkou trvání jejího zajištění.
15. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu přitom platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně

provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně je nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, nebo rozsudky téhož soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého „účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“.

16. Vycházejí z dříve popsaného je pak v řešeném případě třeba uvést, že je z napadeného rozhodnutí naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaná ve vztahu k jí vyhlášenému výroku vycházela a na základě jakého právního názoru k závěru o něm dospěla. Nadepsaným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí tak žalovaná v projednávané věci podle názoru soudu dostala, neboť srozumitelně popsala jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena. V napadeném rozhodnutí totiž žalovaná nejprve přehledně zrekapitulovala zjištění, týkající se jednání žalobkyně a její pobytové situace, vedoucí k jejímu zajištění, přičemž upozornila na relevantní právní úpravu. Následně žalovaná popsala naplnění zákonných důvodů pro zajištění žalobkyně a vyložila též rozhodné skutečnosti stran stanovení doby trvání zajištění a její přiměřenosti. Žalovaná se dále srozumitelně a komplexně zabývala možnostmi předání žalobkyně (a její rodiny) v rámci tzv. dublinského řízení do Chorvatska jako státu příslušného k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná se tedy v odůvodnění napadeného rozhodnutí explicitně zabývala i možnými překážkami předání žalobkyně do Chorvatska ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, přičemž popsala svá zjištění ohledně chorvatského azylového systému a uplatňování státní moci v Chorvatsku. Rovněž tak se žalovaná odpovídajícím způsobem vyjádřila i k nemožnosti využít v případě žalobkyně mírnější donucovací opatření – resp. zvláštní opatření za účelem jejího vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců.
17. S ohledem na výše uvedené tudíž soud dospěl k závěru, že žalovaná napadené rozhodnutí neodůvodnila toliko obecnými úvahami, jak povšechně namítla žalobkyně, ale zabývala se právě konkrétní situací žalobkyně a jednotlivými relevantními zjištěními ve věci. Soud tedy v této části posuzovaného případu uzavřel, že bylo napadené rozhodnutí odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a proto jej shledal přezkoumatelným.
18. K blíže nespecifikovanému žalobnímu tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu soud uvádí, že to bylo formulováno již natolik neurčitým způsobem, že se jím soud v zásadě ani nemohl zabývat. Z daného tvrzení totiž dle názoru soudu nelze nijak dovodit, jakou konkrétní (rozhodnou) skutečnost měla žalovaná v rámci postupu ve věci opomenout, resp. co měla ve správním řízení dále zjišťovat, a v jakém ohledu byl tedy skutkový stav zjištěn neúplně. Podle hodnocení soudu přitom žalovaná opatřila dostatek podkladů pro závěr, že žalobkyně na území České republiky vstoupila neoprávněně, a že jsou splněny zákonné

předpoklady pro její zajištění na nezbytně nutnou dobu. Žalovaná též učinila zjištění stran osobních poměrů žalobkyně, a to na základě výpovědi samotné žalobkyně a jejího bratra, s nímž byla zajištěna. Zjištění žalované směřovala i k azylovému systému Chorvatska. Soud poté s odkazem na obsah spisové dokumentace v odpovídající míře obecnosti v tomto kontextu uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu, přičemž tak nepřisvědčil ani tomuto žalobnímu tvrzení.

19. Nutno k tomu pro úplnost doplnit, že soud nesmí nahrazovat projev vůle žalobkyně a vyhledávat vady napadeného správního aktu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70). Sama žalobkyně tudíž byla povinna jí spatřované důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí v žalobě explicitně uvést a vymezit tím soudu rozsah kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, nebo ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22). Jak ostatně vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78: „*Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 1 Afs 142/2022-49).
20. Soud se poté zabýval obecným tvrzením žalobkyně, že žalovaná byla v řešeném případě před samotným zajištěním její osoby povinna zvážit možnost aplikace mírnějších opatření. K tomu žalobkyně poukázala také na to, že již před žalovanou měla uvést, že má finanční prostředky potřebné k pokrytí nákladů na vycestování celé její rodiny zpět do Chorvatska. Žalobkyně zároveň namítla i nepřiměřenost délky trvání zajištění a absenci jejího odpovídajícího odůvodnění v napadeném rozhodnutí.
21. K otázce délky zajištění soud nejprve uvádí, že tato byla v případě žalobkyně stanovena na dobu 30 dnů od okamžiku omezení její osobní svobody. Žalovaná při stanovení délky zajištění úvodem popsala skutečnosti týkající se neoprávněného vstupu a pobytu žalobkyně na území České republiky (resp. i Evropské unie) a její žádosti o mezinárodní ochranu podané v Chorvatsku. V rámci stanovení doby trvání zajištění pak žalovaná zohlednila okolnosti plynoucí ze správního spisu – tj. učiněná zjištění k osobě žalobkyně, dále předpokládanou délku průběhu tzv. dublinského řízení v této věci, a to s přihlédnutím ke složitosti přípravy předání žalobkyně do Chorvatska, přičemž konstatovala, že je realizace jejího předání na základě zjištěných skutečností reálná v rámci stanovené doby (viz str. 2 až 6 napadeného rozhodnutí). Žalovaná současně uvedla, že byla doba trvání zajištění stanovena tak, aby zajištění trvalo co nejkratší dobu. V tomto ohledu upozornila na to, že v první fázi procesu přemístění lze v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení č. 604/2013 stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc, a to s odkazem na závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, dle kterého „*[n]epodal-li správní orgán dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí jednoměsíční lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět.*“
22. V posuzovaném případě bylo žalovanou zjištěno, že žalobkyně (spolu s jejími rodinnými příslušníky) požádala o mezinárodní ochranu dne 25. 4. 2025 v Chorvatsku – PGP Dvor (viz lustrace v systému EUODAC). Následně jí byl však dne 26. 4. 2025 německými státními orgány odepřen vstup do Německa, resp. žalobkyně byla vrácena na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

republiky, přičemž bylo žalovanou dne 28. 4. 2025 rozhodnuto o předmětném zajištění žalobkyně, a to ve fázi, kdy ještě nebylo požádáno o její přijetí zpět do Chorvatska. V této fázi tedy žalovaná mohla stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení č. 604/2013 nejvýše na jeden měsíc, neboť ještě nebyla podána shora odkazovaná žádost o její přijetí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 156/2017-29, ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72, ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 Azs 244/2017-64, ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 112/2018-83, nebo ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 Azs 108/2019-35). Žalovaná přitom v této fázi nemohla předjímat, kdy, popř. zda vůbec, jí bude doručen souhlas Chorvatska s přijetím žalobkyně zpět. Uvedená maximální zákonná doba trvání zajištění tak byla žalovanou seznatelně respektována a ta současně srozumitelně a na základě zřejmých faktů – přezkoumatelně – vysvětlila, proč bylo třeba volit právě danou dobu (pozn. soudu – ze spisové dokumentace se aktuálně podává, že dne 8. 5. 2025 Chorvatsko přijalo svoji odpovědnost a zaslalo Ministerstvu vnitra souhlas s přijetím žalobkyně).

23. Žalovaná zároveň vycházela i z toho, že žalobkyně nedisponovala platným oprávněním k pobytu na území, přičemž uvážila i nad konkrétními kroky v rámci dublinského řízení, které bude nutno učinit k realizaci předání žalobkyně do Chorvatska. V napadeném rozhodnutí tedy byla dle soudu práva žalobkyně dostatečně šetřena, a to i z hlediska vhodnosti místa jejího zajištění – tj. společné umístění s jejími rodinnými příslušníky. Doba zajištění tudíž v kontextu právě projednávané věci dle soudu odpovídá požadavku na to, že musí být vždy co nejkratší, odpovídat efektivní práci žalované s transferem zajištěné, jakož i její individuální situaci.
24. Soud v řešení případě dále shledal, že žalovaná odpovídajícím způsobem zvážila také varianty zvláštních opatření za účelem vycestování žalobkyně z území (§ 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců) a přistoupila k posuzovanému zajištění jako k poslední možnosti poté, co se jakákoliv jiná alternativa ukázala pro tento případ nepoužitelná. Soud tedy ve shodě se žalovanou vyhodnotil, že v případě žalobkyně uložení žádného ze zvláštních opatření nepřipadalo v úvahu, neboť by uložení některého z těchto zvláštních opatření naopak s největší pravděpodobností vedlo ke zmaření realizace předání žalobkyně do Chorvatska. Žalovaná přitom v napadeném rozhodnutí vyložila (viz str. 6 až 9), že by za tzv. standardní situace postačovalo vydání rozhodnutí o povinnosti žalobkyně opustit území České republiky, avšak žalobkyně by území legálním způsobem opustit nemohla, neboť nedisponuje jakýmkoliv platným oprávněním k pobytu na území Evropské unie – tj. nemá možnost se zákonným způsobem sama na území Chorvatska vrátit, a navíc je zjevným cílem její cesty právě Německo. Žalobkyně též nemá v úmyslu zdržovat se na území České republiky, nemá zde jakékoliv vazby a ani možnost pobytu, přičemž tak policii (žalované) neoznámila adresu místa pobytu v České republice za účelem provedení pobytové kontroly. Žalobkyně rovněž nemá ani dostatek finančních prostředků pro složení finanční záruky. Žalovaná upozornila i na pobytovou historii žalobkyně na území států Evropské unie, když tato nerespektovala povinnost setrvat na území Chorvatska do skončení jejího azylového řízení, a namísto toho svévolně vycestovala s úmyslem dostat se do Německa. Žalovaná tedy dospěla k odůvodněnému závěru, že v daném případě nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření a přistoupila k zajištění žalobkyně v souladu se zákonem.
25. Jestliže žalobkyně v tomto kontextu až v podané žalobě toliko bez bližší specifikace zmínila, že má finanční prostředky potřebné k pokrytí nákladů na vycestování celé její rodiny zpět do Chorvatska, pak tomuto prostému tvrzení soud nepřisvědčil, neboť se naprosto mýlí se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

skutečnostmi zřejmými z obsahu správního spisu. Z úředního záznamu o podání vysvětlení žalobkyně ve věci ze dne 27. 4. 2025 je totiž jasné, že se jedná o studentku, která vycestovala ze svého domovského státu – Ruské federace se svými rodinnými příslušníky v úmyslu dostat se do Německa, přičemž v podrobnostech žalobkyně odkázala na tvrzení uvedená jejím bratrem S. M., nar. X. Ten přitom ke svým finančním poměrům dne 27. 4. 2025 před žalovanou výslovně uvedl, že má pouze „*finanční prostředky na cestu zpět do Chorvatska, ale peníze na složení finanční záruky nemá*“. K tomu je nutno zdůraznit i fakt, že se ze seznamu dočasně zadržených dokladů, věcí a finančních prostředků v rámci zajištění žalobkyně ze dne 27. 4. 2025 nepochybně podává, že u ní nebyly nalezeny žádné finanční prostředky (hotovost a mince), jakož ani platební karty. Na základě těchto okolností se tudíž soud plně ztotožnil s hodnocením žalované ve věci i stran závěru o tom, že žalobkyně nemá dostatek finančních prostředků pro složení finanční záruky.

26. Za vyvstálé situace proto soud obecnou žalobní argumentaci týkající se možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobkyně nepovažoval za opodstatněnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 7 Azs 4/2020-59). Případným je též doplnit, že sama žalobkyně svým dosavadním jednáním a nelegálním pohybem v schengenském prostoru vyvolala zcela reálnou obavu, že se bez zajištění před svým předáním nebude na území České republiky zdržovat, ale odcestuje do Německa. Soudu tak ve věci ani není jasné, jak by si vlastně žalobkyně v praxi uplatnění zvláštních opatření představovala (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020-46, nebo ze dne 6. 4. 2023, č. j. 3 Azs 422/2021-47).
27. V podané žalobě bylo také povšechně namítnuto, že se žalovaná nezabývala možností realizace transferu žalobkyně a že byl nedostatečně hodnocen azylový systém Chorvatska v kontextu obecné délky azylových řízení, porušování práv migrantů a jejich integrace, či špatných podmínek v detenčních zařízeních.
28. K tomu soud považuje za nutné předně poukázat na obsah podání vysvětlení žalobkyně a jejího bratra ze dne 27. 4. 2025, z nichž nevyplývá jakákoliv okolnost, která by žalobkyni bránila v předání zpět do Chorvatska. Jinými slovy, žalobkyni na území Chorvatska zjevně nic nehrozí. Žádné relevantní negativní zkušenosti s azylovým řízením v Chorvatsku totiž žalobkyně ani její bratr konkrétně nesdělili.
29. Soud pak v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně vyjádřil k míře, v jaké se žalovaná musí zabývat otázkou systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Stěžejním je přitom rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, v němž bylo uvedeno, že „*[r]ozhoduje-li správní orgán o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu, je povinen i přes poměrně krátkou dobu (žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodu) se s ohledem na naplnění účelu zajištění a možnou dobu trvání omezení osobní svobody zabývat z úřední povinnosti otázkou faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání, tj. i otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Právě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl.“ Rozšířený senát rovněž připomněl, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a dodržuje základní unijní práva (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10), přičemž s ohledem na tuto zásadu má žalovaná povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sama k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti (srov. např. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019-26, či ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Azs 150/2019-19).

30. Stručně lze tedy podmínky vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, za jejichž naplnění se žalovaná nemusí v rozhodnutí o zajištění výslovně otázkou existence systémových nedostatků zabývat, shrnout následovně: a) neuplatnění námítky systémových nedostatků v řízení před žalovanou, b) žalovaná poté, co se touto otázkou zabývala, dospěla k závěru, že k systémovým nedostatkům v příslušném členském státu nedochází, a c) o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.
31. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je tak žalovaná povinna zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou jí známy z úřední činnosti či vyplývají z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovanými cizinci. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému *a priori* vyloučené. Teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, a ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 Azs 307/2019-22). Možno též připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, ze kterého se podává, že „[p]ři výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. (...) Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu. (...) Deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotýčný cizinec nemůže být v souladu s cíly dublinského nařízení zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87).“
32. Soud poté v řešeném případě konstatuje, že z rozhodovací praxe správních soudů, z úřední činnosti, ani z obecně dostupných informací nevyplývají žádné poznatky o tom, že by v Chorvatsku docházelo k systémovým nedostatkům či alespoň relevantním pochybnostem o fungování azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013. S ohledem na zjištěné okolnosti nelze ani dovodit, že by žalobkyni předáním do tohoto státu Evropské unie hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, nebo že by její žádost o mezinárodní ochranu byla v tomto státě posuzována v rozporu se zásadami azylového práva. Chorvatsko patří mezi demokratické země Evropské unie s fungujícím právním systémem, dodržuje odpovídající standard ochrany lidských práv a je obecně považováno za bezpečnou zemi. Jak přitom mj. s výslovným odkazem na informace

Ministerstva vnitra o azylovém systému Chorvatska ze dne 24. 9. 2024 (viz obsah spisové dokumentace) uvedla v napadeném rozhodnutí již žalovaná, jedná se o stát Evropské unie, který dodržuje lidská práva a je schopen jejich dodržování zajistit, přičemž také umožňuje činnost nezávislým subjektům právě na tato práva dohlížet. Česká republika standardně zahajuje a vede dublinská řízení o předání žadatelů o mezinárodní ochranu podanou v Chorvatsku, a tato předání také realizuje. Žalovaná tak neshledala důvody, na základě kterých by se mohla alespoň domnívat, že v případě Chorvatska dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení. Ani podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu v Chorvatsku nebylo možno považovat za rozporné s čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva pak dle žalované nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by aktuálně deklarovalo systematické nedostatky ve věci mezinárodní ochrany či přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Chorvatsku. Stejně tak ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko o tom, aby se státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Chorvatska. Na základě zohlednění všech nadepsaných skutečností tudíž žalovaná v napadených rozhodnutích srozumitelně uzavřela, že předání žalobkyně je reálné, a to v rámci stanovené doby zajištění (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2025, č. j. 3 Azs 232/2024-61).

33. Dle názoru soudu se tak žalovaná otázkou možné existence systémových nedostatků v Chorvatsku, resp. možností realizace transferu žalobců do tohoto státu, v napadených rozhodnutích zabývala zcela přezkoumatelně a způsobem odpovídajícím výše popsaným judikturním požadavkům (s odkazem na čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013), přičemž v rámci daného hodnocení též nepochybně uvážila (reflektovala) konkrétní situaci žalobkyně. Ostatně žalobkyni v Chorvatsku zjevně bylo umožněno podat žádost o mezinárodní ochranu zcela bez obtíží a azylové řízení v její věci seznatelně probíhalo (viz lustrace v systému EURODAC).
34. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak dle hodnocení soudu jednoznačně vyplývá, že se žalovaná individuální situaci žalobkyně řádně zabývala a její případ posuzovala ve světle všech tvrzených i zjištěných okolností. Přehledně uvedla skutkové závěry, ke kterým dospěla, jakož i právní posouzení projednávané věci, a to ve všech relevantních aspektech. Zmínila též úvahy, kterými se řídila, přičemž soud napadené rozhodnutí vyhodnotil jako srozumitelné a splňující kritéria přezkoumatelnosti.
35. Vzhledem k veškerým dříve uvedeným skutečnostem tak soud v řešeném případě neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto předmětnou žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
36. Soud tedy již nerozhodoval o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku podané žalobě, neboť ve věci samé rozhodl ve lhůtě stanovené v § 73 odst. 4 s. ř. s., a rozhodnutí o tomto návrhu tak zcela pozbylo smyslu.
37. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, přičemž ta ani jejich náhradu nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 20. května 2025

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.